

intáttað. Hetta eru tó bert heilt smáar broytingar, sum at tenorarnir syngja einraddað í onkrum ørindi. Í tekstinum er einki stytt.

— Vanliga verður at kalla einki endurtikið í eini kantatu — uttan kanska í finaluni. Í Ólav-søkukantatuni verður nokk so nógv tikið upp í saman.

— Ein møguleiki kundi verið at stytt sjálvan tekstin — lopið okkurt ørindið um. Men her hevur Mitens gjørt nøkur ørindi, ið lysa søgu Ólavs, so ti ber so illa til at leypa nakað um.

— So er betri at gera onkra smávegis broyting sum at lata tenorarnar syngja okkurt ørindið einraddað, so tú heldur liv í Kantatuni. Annars er vandi fyri, at hon stíðnar, heldur Ólavur.

Kvinnurnar sleppa upp í part

— Kantatan endar við sálminum »Harra Guð, titt dýra navn og æra«. Men her lati eg blandað kór syngja sálmin. Kvinnurnar standa jú har kortini, so hetta er ein góður háttur at skapa eina heild millum Kantatuna og framhaldið.

— Waagstein hevur skrivað Kantatuna í H-dur og sálmin í C-moll. Men H-dur og C-moll eru jú sum eldur og vatn. Ein møguleiki er at flyta sálmin niður í H-moll — men skiftið frá dur til moll er altíð tungt. Hevði tað verið øvugt, var lættari.

— Á Waagsteinsa døgum var blandað kór heldur ikki líka vanligt — og slettis ikki á Tinghúsvøllinum, sigur Ólavur.

Kvøldarsangir mitt á degi

— Í ár syngur kórið: »Sum tað er fjálgt og lýtt í nátt«. Er hetta í grundini ikki ein serføroysk traditión — hetta at syngja kvøldarsangir mitt á degi, um sóna í oysandi regni og øvugt?

— Hetta kann tykjast heldur margháttligt. Men í Føroyum er sera torført at velja kórsangir eftir veðrinum, tí tú veitst ongantið, hvussu veðrið fer at vera tann dagin, sungið verður.

— »Í sirni« er ein »stemningssangur«, sum jú trivið kann verða afturi um náttina. Skuldu vit heft okkum so nógv við ta ávisu tíðina, hevði hesin kórsatsur ongantið verið sungin.

Bindir saman kirkjuna og Tingið

— Blandaða kórið byrjar altíð við einum sálmi. Á henda hátt knýta vit saman tað, ið verið hevur í

kirkjunum og tað, ið fer at henda í Tinginum.

— Í ár hava vit valt sálmin »Fedranna kirkja«, sum Gudmund Bruun týddi leysliga úr svensktum. Føroyavinurin Hans Arvesen — sum jú var av føroyskari ætt — gjørdi hetta lagið, og Karl Clausen setti út fyri kór.

— Kalle hevur eisini sett út »Í sirni« umframt fleiri onnur føroysk lög. Hesir satsir eru sera væl úr hondum greiddir og eru dýrgripir fyri føroyskt kórliv. Áttalan er, at allir hesir satsir skulu koma út í bók. Hon er at kalla liðug, og kemur út í næstum.

— Kalle var føroyavinur um ein háls og ætlaði sær av álvara undir at granska føroyskt Kingo- og kvæðatilfar. Hann var komin væl áleiðis, men so doyði hann so knappliga. Hetta var ein vanlukka fyri føroyskt tónleikarlív, sigur Ólavur.

Øll kunnu syngja við

— Fast er at enda við sanginum »Tórshavn« — og so Tjóðsanganum, sjálvandi.

— Fyri nøkrum árum síðani ringdi Rodmundur Nielsen, lækni, til min og segði, at hann hevði ynskt, at fólk fekk høvi at syngja við í Tjóðsanganum. Síðani hevur verið fastur síður, at kórið syngur triðja ørindið einraddað.

— Hevði ikki verið uppáftur betri, um kórið sang tjóðsangan einraddaðan allan, sum hann er — so fólk fekk rættiligt høvi at vera við?

— Tað er eisini ein møguleiki, ið kundi verið royndur. Sjálvur veit eg ikki, hvat av hesum er betri — men vit kundu eisini roynt hitt, heldur Ólavur.

Eiga at ganga nýggjar leiðir

— Vit hava eisini eina yrking hjá Janus Djvahuus við: »Í útlegd«, sum ein annar føroyavinur, Vagn Holmboe, hevur sett tónar til. Hetta stykkið havi eg valt fyri at taka okkurt, sum vikur heilt frá, so vit ikki bara syngja hetta tjóðskaparlaga.

— Og eg vænti, at hetta stykkið fer at ganga væl. Tað er jú einki fyri!

— Áttal tú at hava hetta sum fastan tætt framyvir — at royna okkurt nýggjari?

— Nú veit eg ikki, hvussu langa tíð eg havi eftir í hesum tiltakinum. Men áðrenn eg leggi frá mær, kundi eg hugsað mær, at vit okkurt árið sungu »Gandakvæði Tróndar« á Vøllum. Hetta er eitt hitt mest eyðkenda Holmboe-stykk-

Bjarni Restorff, kórleiðari:

Betri um manskór sang alla Kantatuna

— og tað haldi eg, at allir menninir høvdu viljað. Satsurin til »Harra Guð titt dýra navn og æra« er jú tann besti í allari Kantatuni.

Seinast Kantatan varð sungin, var á Ólav søku 1987. Tá var Bjarni Restorff leiðari. Hann var eisini ein teirra, sum tók stig til Tórshavnar Manskór, og hann leiðir kórið.

Bjarna dæmar lítið, at endin á Kantatuni er broyttur, og at blandað kór nú syngur sálmin »Harra Guð titt dýra navn og æra«.

— Waagstein vónaði jú, at hon varð sungin øll, sum hon er — á hvørjum ári. Hann skrivaði hana jú fyri manskór. Og í grundini er manskórssatsurin til »Harra Guð« tann besti í allari Kantatuni.

— Eg hevði viljað — og tað høvdu helst allir menninir viljað — at manskór sang sálmin. Hinvegin standa vit úti og syngja, so vandi er fyri, at bassarnir hoyrast ikki.

Fastur táttur

Bjarna dæmar væl, at Kantatan verður tikin upp aftur.

— Tí hon hevur verið —

ella átti at verið — fastur táttur síðani 1930. Hon varð skrivað í eini tíð, tá ið føroyingar vóru ógvuliga tjóðskaparligir, og vit m.a. stríddust fyri flagginum.

— Tónleikurin er ikki so galin, me ov nógv endurtøkur eru. Hinvegin so ber ikki til at stytta hana.

— Helst hevur Mitens skrivað fleiri ørindi, enn Waagstein visti av. Tí eg kann ikki hugsa mær, at hann hevur ætlað meir enn 3 ørindi til hvønn partin.

Sungin inni í Tinginum

— Annars veit eg at siga tær, at Kantatan varð sungin, øll sum hon var, á Ólav søku í 1930. Sangfelagið kom ikki longur enn til inngangin »Fjallprúða heim«, tá ið Flaggelølan tók seg upp.

— Men síðani fór Sangfelagið inn í Tinghúsið og sang alla Kantatuna fyri tingmonnunum. Hetta

veit eg — tí eg havi sæð eitt bræv, ið Waagstein skrivaði Abraham Mikkelsen (Bi) í 1948, har hann takkaði honum fyri hansara frálíka solopart í Kantatuni »fyri 18 árum síðani«. Tað fær ikki verið annað enn 1930.

— Síðani varð hon ikki sungin aftur fyrr enn 5. mars 1932 — á konsert, sum Sangfelagið hevði í Sjótleikarhúsinum. Tá stjørnaði Edvard Mitens.

— Teir, ið hava sungið solopartin í Kantatuni, eru m.a. Abraham Mikkelsen (Bi), beiggi hansara Johan, Sverri Dahl og Kári av Reyni. Og í ár syngur ein klaksvíkingur, Edvard Ziska.

Manskórið vakt áhuga

— Annars haldi eg, at Tórshavnar Manskór hevur vakt áhugan aftur fyri manskórssangi í Føroyum. Manskór hevur annars ikki verið í Føroyum, síðani Gunnar Mikkelsen

gavst í Havnar Sangfelag — eitt undantak er kvartettir og dupluktkvartettir í Brøðrasamkomuni og aðrastaðni.

— Fyrst í 80-árunum høvdu vit Kallmannakór Klubbans — sum jú var klubbakór og ikki alment. Eisini høvdu vit Lærarakórið í Kommunuskúlanum. Annars var einki, tað eg veit.

— Nú er manskór bæði vesturi í Vágum, í Vestmanna, Klaksvík og KFUM í Havn.

Holmboe heldur torførur

Bjarni heldur, at stykkini hjá Vagn Holmboe eru í so torfør til Ólav søkukórið.

— Betri er at taka nakrar vanligar sangir, sum fólk dugir. Nógv í hesum kórinum duga jú ikki nót-ar.

— Dugir tú ikki Holmboe-stykkid, er tað einki fyri. Men í hesum kórinum er nógv fólk, sum annars ikki syngur í kóri, sigur Bjarni.

ið, og her nýtir hann kvæðatilfar sum grundarlæg.

Tey eru bara óvon við tað

— Holmboe nýtir eisini kvæðalagið »Ólavur Riddararós« í »Eydunni« — og

hann hevur sett út bæði »Ólav Riddararós« og »Sigmundskvæðið« fyri kór.

— Núgv eru annars í móti, at tú tekur hetta slagid av tónleiki við á Ólav søku. Tey vilja syngja okkurt tjóðskapar-

ligt — okkurt, tey duga, sum tey taka til.

— Tað er bara tí, at fólk hevur ikki roynt hetta fyrr. Geva tey ber hesum tónleiki ein kjans, so er eg fullvisur í, at teimum fer at dáma henda tónleik eins væl og t.d. »Eg elski

teg, land«. Vit mugu eisini royna okkurt nýtt — bara at mjólka tað gamla ber ikki til, sigur Ólavur Há-tún.